

Redacția și Administrația
Cluj, Str. Chintăului 51 — Telefon 30-65

ABONAMENT anual 100 Lei — împreună cu „Vieța Cooperativă” 125 Lei
— pentru instituții și autorități 300 Lei — abonament de sprijin 500 Lei

APARE SĂPTĂMÂNAL

CELE OPT FERICIRI

5. Fericiți sunt cei milostivi că aceia se vor milui

Milostiv și îndurător se numește omul care din dragoste frățească față de deaproapele, îl ajută de câteori poate, în neputințele lui trupesti și sufletești. Numai mila făcută din dragoste are preț. Cel ce ajută pe deaproapele numai pentru ochii lumii, pentru a fi laudat, nu se poate numi om milostiv.

Adevărul cuprins în această fericire e împedec pentru toată lumea. Nici o faptă a omului nu e așa de apreciată și laudată ca milostivirea. Iar Mântuitorul leagă însăși fericirea vecinică de faptele îndurării trupesti și sufletești.

Nici un om nu e așa de urgisit de lume ca cel impietrit cu inima, care nu întinde o mână de ajutor fratelui său când îl vede în necaz, deși are cu ce să-l ajute.

Omul milostiv are o mare mângăere și mulțumire sufletească de câte ori poate sări în ajutorul deaproapelui său. Inima lui e caldă, sufletul lui crește, se lărgeste, pe măsură ce poate ajutama. Și dimpotrivă, inima omului neîndurat e vecinic rece ca gheața, sufletul lui se strâmpetează. Vecinic se gândește că nu-i ajunge cât are, și umblă să agonisească tot mai mult, numai pentru el.

Omul milostiv seamănă cu Samaritanul cel îndurat din Evanghelie. El e omul care la judecată va sta de-a dreapta, și va auzi cuvintele mângăitoare ale Domnului: „Veniți binecuvântații părintelui meu de moșteniți împărăția Cerului, că am fost flămând și mi-ați dat să mănânc” și celelalte. Fiindcă pe pământ a fost milostiv, și Dumnezeu se va milostivi de el în ziua judecării. Dar de cel milostiv se va îndura Dumnezeu și în lumea asta. Ce dai din dragost: săracului, și se întoarce în zecit: în avere, în sănătate, în gânduri bune, în ferirea de păcat.

E de lipsă să ajutăm și în cele sufletești, nu numai în cele trupesti. Să învățăm pe cei neștiutori, să luminăm pe cei păcătoși, arătându-le răstăcirea în care au căzut. Să-i ajutăm la îndreptarea lor. Aceasta e milostivirea cea sufletească, de multe ori mai de lipsă, și mai de preț decât cea trupestă.

ION AGĂRBICEANU

Orbia sufletească

Fiecare, cred, că în vieța, ați întâlnit câte un om care este lipsit de vedere. Uitându-te la el, te cuprinde mila și gândul ne zboară la vieța lui lipsită de bucurii.

Ființa lui întreagă nu se poate bucura de frumusețea câmpurilor de mătăasă, de zile pline cu soare, de frumusețea hainelor țesute din flori ale grădinilor. Pentru el nu sfințește și nu apune soarele. În serile pline de răcoare privirea lui stinsă nu poate vedea licărirea stelelor aurii. Nu vede minunățiile firii. Nu-și vede rudele și prietenii. Iși petrece vieța într-o noapte continuă, într'un întuneric care nu termină niciodată. Viața lui întreagă este o nefericire.

Dar, vai!, Mă cutremur când mă gândesc că este o nefericire și mai mare; care aduce asupra omului primejdi nebănuite. Aceasta e orbia sufletească.

Între noi sunt o mulțime de oameni a căror suflet este cuprins de această grozavă boală. Sunt orbi sufletești, pentru că nu cunosc adevărurile și învățăturile sfintei noastre religii.

Celui orb trupestă îi lipsește doar bucuria de a se desfăta de

trumusețile pe care Dumnezeu le-a picurat în toate lucrurile naturii. Pecând celui orb sufletește îi lipsește cunoașterea lui Dumnezeu și învățăturilor Mântuitorului.

Cel orb cu trupul, este amenințat de ași pierde vieța trecătoare, pentru că nu e capabil de a-și câștiga singur existența, pe când cel cu orbie sufletească este în primejdie de ași pierde fericirea veșnică, mântuitoarea sufletului.

Această orbie sufletească vine încetul și pe nesimțite. Dacă te lași cuprins în hora patimilor neorânduite, ele vor așterne încetul, cu încetul, o manta sură peste sufletul tău. O mulțime de principii false și pilde rele de care te lovești la tot pasul îți întunecă vederile sufletului. Și te fac ca prin orbia ta să îmbrățișez anumite greșeli, crezând că ești în calea legii adevărate. În băjbăiala prin întuneric te lovești de anumite lucruri, ce îți par nepăcătoase, pe când ele sunt criminale.

Vederea sufletului fiind întunecată, nu vei mai putea vedea primejdia care te amenință.

Dacă ochii sufletești sunt lip-

siți de vedere; nu vor descoperi primejdia.

Pentru ca să nu-ți pierzi vederea sufletului, sau dacă ai pierdut-o s'o dobândești, alargă la Domnul și la picioarele lui să-i ascuți învățătura.

În casa Lui, în Biserică, vei găsi învățătura care îți va da îndemnuri pentru a duce o vieța virtuoasă, după placul Tatălui.

Biserica este unica corabie care cu siguranță, ne duce către portul mântuirii, purtând fără primejdii ființa noastră printre valurile furioase ale lumii.

Ea ne va feri de ademenirile și înșelăciunea care au inundat întreg pământul.

Acolo, în Biserică, veți fi vindecați de orbie. Căci și tânărul de care ne spune evangelia tot acolo a căpătat vederi. Dacă el nu mergea în casa Domnului, Isus nu l-ar fi vindecat.

Deci nu căutați binele și adevărul afară din Biserică, căci nu îl veți afla.

Aici în casa Lui ascultați propovăduirea cuvântului dumnezeiesc și urmați învățăturile lui și atunci sufletul vostru va fi veșnic cu vedere și nu veți cădea în prăpastia de osândă ci veți merge la mântuire.

G. BOTĂRLĂ

DIN FLORI CREȘTINE

Pe drumul Emausului

Mergeau, de mult, doi oameni — bărbatul și femeia lui — pe drumul vieții. Dar ei nu cunoșteau lumina adevărului, ci, în răsărituri spălăcite, în amiezi înăbușitoare, în înserări cenușii și în nopți fără sclipiri, își duceau osânda unui blestem. Veneau de departe huetele vieții, din izvoare pe cari ei nu le știau, de peste multe rânduri de neamur: — și nici unde mergeau nu știau. La răstimpuri, prin ochi, prin grai, prin pumnii strânși, ei se urau de moarte, cu putere și cu amărăciune. Nimic

nă venia să însenineze zarea către care, nevăzută de ei, se îndreptau. Mergea pe un drum spre nicăieri — și nu știa nici cine sunt și nici ce vreau. Ca doi nebuni. Mergeau alături și se urau

Auziseră că în călătoria aceasta i-ar fi întovărășind nu știu ce duh de putere și de înălțare. Și că, dacă ar vrea, ar putea lua dela el deslușire și întărire asupra rostului acestei neînțelese existențe. Chiar numele profetului care avea la sine acest duh, ajunse la urechile lor. Dar nu știau mai mult de el. Nu-l cunoșteau.

Dealungul căii, în unele clipe ale mersului acesta către ni-

căiri, s'au aflat unele glasuri calde, care le-au spus:

— „Cum? Nu știți voi pe Isus cel răstignit, care a treia zi a înviat?”

Și răspundeau oamenii, cei doi:

— „Ba da, am auzit...”

— „Ați auzit, — de ce stați?”

— „Și ce putem face?”

— „Să-l urmați...?”

Dar cei doi tovarăși de drum surădeau și dădeau din cap:

— „Povești sunt acestea...”

— „Cum povești? Dar acesta este tot adevărul vieții, — și singurul...”

Și iar, cei doi nu se îndreptau.

Mergeu cu silă pe acelaș drum

Rugăciune

Rătăcitor, cu ochii tulburi,
Cu trupul istovit de cale,
Eu cad neputincios, stăpâne,
În fața strălucirii tale.
În drum mi se desfac prăpăstii
Și'n negură se'mbracă zarea,
Eu în genunchi spre tine caut:
Părinte-orânduie-mi cărarea!

În pieptul zbuciumat de doruri
Eu simt ispitele cum sapă,
Cum vor să-mi tulbure izvorul
Din care sufletul s'adapă.
Din valul lumii lor mă smulge
Și cu povața ta n'țeleaptă,
În veci spre cei rămași în urnă,
Tu Doamne, văzul meu îndreapă.

Desleagă minții mele taina
Și legea farmecelor firii,
Sădește'n brațul meu de-apururi
Tăria urii și-a iubirii.
Dă-mi cântecul și dă-mi lumina
Și zvonul firii ndrăgostite,
Dă-i raza soarelui de vară
Pleoapei mele ostenite.

Alungă patimile mele,
Pe veci strigarea lor o frânge
Și de durerea altor inimi
Învăță-mă pe mine-a plânge.
Nu rostul meu, de-apururi pradă
Ursitei maștere și rele,
Ci jalea unei lumi, părinte,
Să plângă'n lacrimile mele.

Dă-mi tot amarul, toată truda
Atâtor doruri fără leacuri,
Dă-mi viforul în care urlă
Și gem robiile de veacuri
De mult gem umiliții'n umbră,
Cu umeri gârbovi de povară...
Durerea lor înfricoșată
În inimă tu mi-o coboară.

În suflet seamănă-mi furtună,
Să-l simt în matca-i cum se zbate,
Cum tot amarul se revarsă
Pe strunele înfiorate;
Și cum sub bolta lui aprinsă,
În smalt de fulgere albastre,
Închiagă-și glasul de aramă:
Cântarea pătimirii noastre.

OCT. GOGA

— și nu simțeau că îi întovărășește nevăzut, dar viu, *Cineva...*

Cale lungă au mers ei astfel, neînțelegând și neîubind. Cer cenușiu, închis, vrăjmaș. Picioarele și sufletele sdrelite de toate colțurile stâncilor vieții.

Și doar, căldură bună și mângâietoare venea din laturea lor, unde, răbdător și iubitor se afla însoțitorul cel necunoscut al vieții lor.

Și iată popasul celei mai grele osteneli.

Cei doi, înfomețați și însetați, aproape răpuși de vitregia vieții lor păcătoase, au stătut la un han din drumul cel mare al existenței, spre zarea neștiută a veșniciei.

S'au privit — și iar s'au urât unul pe altul, întrebându-se:

Eră primăvara anului 1905, iar noi „octavanii“ de pe acelea vremuri, a liceului din Blaj, ne pregăteam pentru „maturitate“ azi bacalauriat. Între timp ne făcusem și „tabloul“ fotografic comemorativ, fixasem și anul revederii, apoi neam sfătuit, ce „motto“ să punem pe tablou, ca să fie în nota vremii.

Acum, cu mult drag și, de ce a-și tăgăduii și cu oarecare mândrie mă cuget la elanul și însulțirea noastră a tuturor — când în unanimitate am convenit să punem ca motto, din poezia „NOI“ de Octavian Goga, versetele acestea:

„Avem un vis neîmplinit,
Copil al suferinții, —
De jalea lui ne-au reposat
Și moșii și părinții“...

Eram conștii de înțelesul profund al cuvintelor poetului, a-bea la vrâsta de 24 de ani, dar eram nedumeriți, că oare D-nii profesori ce vor zice? Aceștia însă ca niște părinți buni, s'au prefăcut că nu obsearvă, iar profesorul de clasă — dirigintele — mult regretatul Dr. Ion Rațiu, nea muștrat și zâmbind cu multă discreție ne-a zis: „dacă o pățiți să știți că eu nu vă apăr“.

Se știe că eram ținta tuturor guvernelor și-a inspectorilor școlari magheari cari tocmai atunci se nizuiau și tindeau la desnaționalizarea românilor transilvăneni. Contele Apponyi ce tristă pomenire — mânătorul de „valahi“ î-și „docise“ faimoasa lege școlară, legiferată în anul 1907 care avea de scop suprimarea tuturor școalelor românești de orice grad și înlocuirea lor cu școli de stat — tip unguresc.

Acțiunea de cotropire și nimicire a oricărui simț național era puternică și fără milă, dar cu cât se intensifica acțiunea lor, cu atât creștea și reacțiu-

— „Ce este aceasta? Și cât va ținea? Și când va veni lămurirea?“

Un duh amar, de moarte, îi cuprinse pe amândoi. Sfâșiați de cumplită nefericire, ei au început să plângă atunci.

Stăteau sub un umbrar de viță, la o masă pustie și îngroziți, așteptau. Iar lacrimile cădeau pe pulberea caldă dela picioare.

Încet atunci, din acele lacrimi a început a crește un trup de lumină. Cu cât i-se înfiripau conturile, cu atât cei doi oameni deschideau mai căscați ochii..

Lumina se făcea trup văzut de om.. Iată pieptul, brațele, fruntea, ochii.. Albe, ca de marmură nepătată, se dăltuiau din negrul nopții vieții și, scaldate în lumină strălucitoare, întruchipau pe

Pro memoria!

nea și rezistența noastră. Eram doar creșcuți în Blajul cu câmpul libertății, la umbra Cruci lui Iancu și Blajul redeșteptării noastre naționale.

Increderea și credința noastră în împlinirea aceluia „Vis, copil al suferinții“, era atât de hotărâtă și puternică, în cât nu voiam să ținem seama de eventualele — primejdii — la care puteam fi expuși, din cauză „moto“-ului — nevinovat!

Așa am fost creșcuți! —

La însuflețirea, increderea și tăria credinței noastre naționale a contribuit pe lângă altele, foarte mult și tânărul bard național, cântărețul neîntrecut al suferințelor milenare românești, poetul Octavian Goga —

Poeziile lui erau citite și învățate cu evlavie ca și sfânta Scriptură.

Cine își poate da seama, cine poate cuprinde — planurile mărețe și visurile frumoase pe cari le făurea în ceasurile libere?

Însuflețirea sfântă, ideală și curată a tinerilor, spre un ideal nu cunoștea piedeci, nu vrea să cunoască! Visul nostru era libertatea națională, care știam că va trebui să vină, pentru că simțeam că suferim pe nedreptul și orice jertfă adusă pentru adevăr și dreptate — trebuie să fie primită și răsplătită de bunul Dumnezeu.

Prin focul suferințelor și jertfelor nenumărate, ne-am curățit prin patimile crucificării, pe sf. cruce a neamului, ajungând ziua învierii naționale 1 Dec. 1918.

Visul lui Oct. Goga și al nostru al tuturor s'a împlinit, Oct. Goga, a vorbit și scris în numele neamului românesc, și prin el a grăit neamul românesc.

Actul istoric al împlinirii acestui vis sfânt, i-a fost hărăzit și lui Oct. Goga, să-l vadă.

Cu adâncă smerenie și cu durere ne plecăm genunchii în

fața mormântului lui Oct. Goga! Dumnezeu să-i facă parte de mângâiere și să-i înfrumusețeze runtea cu, cununa nemuririi.

PETRU DOMȘA

NOI

La noi sunt codri verzi de brad
Și câmpuri de mătăasă;
La noi atâția fluturi sunt
Și-atâta jale'n casă.
Privighetori din alte țări
Vin doina să ne-asculte;
La noi sunt cântece și flori
Și lacrimi multe multe...

Pe boltă sus e mai aprins,
La noi, bătrânul soare,
De când pe plaiurile noastre
Nu pentru noi răsare...
La noi de jale povestesc
A codrilor desșuri,
Și jale duce Murășul
Și duc tustrele Crișuri.

La noi nevestele plângând
Sporesc pe fus fuiorul,
Și'mbrățișându-și jalea plâng;
Și tata și feciorul.
Sub cerul nostru 'nduioșat
E mai domoală hora,
Căci cântecele noastre plâng —
În ochii tuturor.

Și fluturii sunt mai sfoși,
Când zboară'n zări albastre,
Doar roua de pe trandafiri —
E lacrimi de-ale noastre,
Iar' codri ce 'nfrățiți cu noi
Își înfioară sânul,
Spun că din lacrimi e 'mpletit
Și Oltul biet, bătrânul...

Avem un vis neîmplinit,
Copil al suferinții, —
De jalea lui ne-au răposat
Și moșii și părinții...
— Din vremi uitate, de demult,
Gemând de grele patimi:
Deșertăciunea unui vis
Noi o stropim cu lacrimi...

OCT. GOGA

Mântuitorul lumii. Da, El este, de vrme ce palmele ce se întind bune spre cei ce, în spăimântare, căzuseră în țărână, aveau câte o străpunsătură violetă... Iar pe cap: cununa — și picăturile de sânge..

Cu mâinele întinse, cei din genunchi, gemură adânc:

— „Doamne!.. Tu ești Doamne?!“

Și deodată, atunci chipul Celui Răstignit se prefăcu în chipul Celui Inviat, — și un glas fără asemănare se auzi:

— „Da, Eu sunt..“

Și având în fața lui pâinea, a frânt o pe ea, și întinzându-le câte obucată, le-a zis:

— „Luați și mâncați din pâinea vieții, ca să nu mai flămânziți niciodată..“

Cu tremur de mâini, cu lacrimi pe gene, cu duh înălțat, — cei doi au șoptit:

— „Da, Doamne, acum Te cunoaștem..“

Și fața lor s'a înseninat de-o lumină din ceruri și întinzând mâinile curățite de credință, au lut pâinea vieții din chiar mâinile Stăpânitorului lumii și al veacurilor.

Când, pe urmă, au plecat din nou pe drum, alții au fost ei iar zările vieții se limpeziseră, toate... Se priveau printre lacrimi — și se iubeau..

Și până la capătul drumului pământesc, nici odată nu i-a mai părăsit Tovarășul sfânt.

AI. LASCAROV MOLDOVAN

7.

12 ani în ghiarele adventismului

de IOAN FLOREA
fost misionar adventist

William Miller

predică principiile adventismului în anul 1832

Nimenia să nu vă amăgească cu cuvinte deșarte. (Efeseni 5,6).

O altă unealtă bine șlefuită de satana, care a dus în eroare pe diferiți creștini și pe autoritățile diferitelor State, a fost englezul William Miller. Acesta a fost mâna dreaptă a jidanului Joseph Wolff, ajutându-i să îndepărteze pe oameni de la adevărata credință în Dumnezeu, de Biserică, de împărați și Regi.

În cartea „Marea luptă“ de E. G. White pag. 831 II-III; 375 I; 376 scrie astfel: William Miller fu născut în anul 1872 în Pittfield, Massachusetts. Cea mai mare parte a vieții sale el o petrecuse la Law-Hampton, New-York.

„Tatăl său era căpitan în armata revoluționară. Ca fiu de ofițer, servi însuși în războiul din 1812, la care ocupă postul de căpitan de linie“.

„Mai înainte de a intra în armată el sorbise idei deiste. Deismul tăgăduiește existența vieții viitoare. El nu privea Biblia ca fiind insuflată de Spiritul lui Dumnezeu. El se ținu mereu de aceste vederi, timp de aproape doisprezece ani“.

După declarațiile făcute din cărțile adventiste, vedem că în fața creștinismului stă o altă persoană diabolică — William Miller — care de asemenea jidanului Joseph Wolff era într-o credință extrem de falsă. El nu privea Biblia ca insuflată de Spiritul lui Dumnezeu nici sf. Tradițiune, de aceia tăgăduia „existența vieții viitoare“, răsplata faptelor fiecărei persoane.

Diavolul văzând că William Miller poate să fie după Joseph Wolff prima sculă în lucrarea pentru a săpa, roade și răsturna din temelie Biserica și statul, nu s'a mulțumit cu propovăduirea deismului ci a îmbrăcat haina religioasă, apucându-se să studieze Biblia. Se vede că sf. Scriptură a ajuns de batjocură tuturor netrebnicilor. Mulțime de ambițioși își formează secte religioase după gustul lor prin combinații biblice.

Știm și suntem convingși, că diavolul este un cercetător și predicator zelos al sfintei Scripturi dar nu pentru a duce pe cineva pe calea mântuirii, ci pe calea perzării.

Dacă diavolul nu s'a știit de a ispiti pe Domnul Hristos cu atât mai mult se apropie de oameni, să-i ispitească, dar nu el personal ci prin diferite persoane angajate în serviciul lui.

Ispitele vin și sunt de multe feluri. Diavolul a venit cu ispite la Domnul Hristos, dar nu l-a putut învinge, căci în inima Sa nu era dorința după mărirea deșartă. De aceea El zice: *Vine stăpânul lumii acesteia (urizitorul poftelor rele și întru mine n'are nimic.* (Ioan 14, 30). Nu a fost și nu este însă așa cu Wolff, Miller și cu alții. Despre asemenea categorie de persoane ispitite ne spune sf. Scriptură astfel: *Fiecare se ispitește de a sa poftă fiind tras și amăgit* (Iacob 1, 14).

Inima lui Miller fiind plină de înălțare de sine, de „spiritul independent și iubitor de libertate“, infuminate, de aceea satana și-a găsit în inima lui un câmp de lucru potrivit intențiilor sale diavolești.

Miller n'a vrut să fie un ucenic în școala lui Hristos, să întrebe, să învețe, să asculte de Biserica învățătoare a lui Hristos, ca și etiopea-

nul eunuc care cetea sfânta Scriptură dar nu o înțelegea, ci el a voit ca în timp de doi ani de studiu biblic să devină nu numai învățător, preot, ba chiar profet.

Iată cât de frumos ne descrie sfânta Scriptură procedeul unui păgân sincer dar și dornic de mântuire: *Iată un bărbat arap (etiopean) famen puternic al Candaciei, împărăteasa Arapilor, carele era peste toate vistierile ei și venise să se închine în Ierusalim... Și alergând Filip, l-a auzit pe el cetind din prorocul Isaia, și a zis: „oare înțelegi ce citești?“. Iar el a zis: „cum ași putea, de nu mă va povățui cineva?“. Și a rugat pe Filip de s'a suit și a șezut cu el (în căruță). Iară Filip deschizând gura sa, și începând dela scriptura aceasta, a vestit lui pe Isus“ (Faptele apostolilor 8, 26-38)*

Miller n'a plecat pe calea cea adevărată de aceea nici n'a putut ajunge la Hristos. Etiopeanul a întrebare pe Filip și a primit explicațiile, iar Miller n'a vrut să primească nici „învățăturile Bisericii ca talmăcire“, nici cuvintele verbale ale preoților. El nu s'a simțit că are lipsă de aceste instrumente alese de însuși Domnul Hristos, cum zice

sfânta Scriptură: *Eu v'am ales mie... (Ioan 15, 16). Cine ascultă de voi, de mine ascultă, și cine vă disprețuiește pe voi pe mine mă disprețuiește; iar cine mă disprețuiește pe mine, disprețuiește pe cel care m'a trimis pe mine (Luca 10, 16).*

Miller n'a ținut socoteala de aceste cuvinte dumnezeiești. De aceea a căzut el sub sentința dumnezeiască și în care se spune: *Pen-trucă n'au primit iubirea adevărului, spre a fi ei mântuiți. Și chiar de aceea le trimite Dumnezeu lucrarea rătăcirii, ca ei să creadă minciunii. Ca să fie osândiți toți cari nu crezură adevărului, ci încuviințară nedreptatea* (II Tesaloniceni 2, 10-12).

Miller se considera profet ales de Dumnezeu: *Da, Iehova, Domnul nimica nu face, fără să descopere taina sa servilor săi profeților* (Ancos 3, 7 și Semnele Timpului VII. No. 6 pag 89). Iată o îndrăzneală diavolească.

„El întrebuițase doi ani pentru studiul Biblii, când în anul 1818 ajunse la concluzia solemnă, că peste 25 (douăzeci și cinci) de ani Hristos se va arăta pe pământ „Marea luptă“ pag. 388 III

„El vorbi în public pentru prima dată despre acest subiect, în anul 1832 (Colportajul creștin pag. 19).

„La început ei (Wolff, Miller și ceilalalți) susțineau că sfârșitul lumii ar veni la 21 Martie 1843 (Solul Misionar IV No 1-2 pag. 1).

(În numărul viitor voi face biografia unei mare cap conducătoare al adventismului.

PENTRU INIMA COPIILOR

Fiti miloși și cinstiți

În aceste seri minunate de vară, pline de răcoare și de mireasma florilor de Mai, aș vrea să vă am lângă mine, dragi copii. Și în jurul meu, așezați pe covor de iarbă mătăsoasă, să ascultați o mulțime de istorioare, pe care le-am auzit dela bunicul.

Una, dintre acestea, m'am hotărit ca să v'o spun și vouă.

Într'un sat, trăia o femeie sărmană, văduvă și care avea 3 copii. Și pentru ca să aibă ce le da acestor copilași ce să mânânce și ca să-i poată îmbrăca, munecea, sărmana, prin sat, pe unde căpăta de lucru.

Însă într'o zi unul dintre copii s'a îmbolnăvit și sărmana mamă a trebuit să vegheze zi și noapte la căpătâiul bolnavului; așa că nu mai putea să câștige de mâncare pentru familia ei. Și atunci a fost silită să cumpere pe datorie făina și altele de ale gurii, dela băcanul din acel sat.

Dela un timp, văzând că prea abuzează de bunătatea băcanului, își luă vaca, singura avere ce o avea și o duse ca să o deie pentru datorie.

Băcanul, suflet bun și cu frică de Dumnezeu, văzând cinstea văduvei care își dădea ultima bucatură, pentru ca să și plătească datoria; i-se făcu milă, și îi ertă toată datoria, cerând doar ca ea și cu copii să spună câte o rugăciune pentru el.

Vedeți, dragi copii, cât de cinstită a fost acea văduvă și cât de milos și bun acel băcan.

Luați și voi exemplul dela ei și fiți milostivi și cinstiți, și atunci Dumnezeu vă va răsplăti.

M. Moțu

ÎN DRUMUL VIETII

Un om care se poartă sălbatic și fără nici un pic de milă cu animalele, nu poate fi un om bun și milos nici față de oameni.

*

Cuvântul Domnului să nu fie scris numai pe hârtie, ci în inima omului.

*

Invidia e mai neînduplecată decât ura.

*

Cei care n'au suferit destul, nu știu ca să aprecieze suferința altora.

*

Speranța e pâinea celor nenorociți.

*

Sfătuește-te cu soția ta și fă cum crezi.

DE CALĂ

Inchinată lui D. C.

Pe calea vieții, dacă vrei, s'ajungi la mântuire
Și sufletul să ți-l salvezi din lanțuri de peire,
Dezbracă haina de păcat, ce ți-a 'mbrăcat ființa
Și fă ca sufletu-ți pătat, să simtă umilința.

Indreaptă'n sus privirea ta și cere ajutorare,
Ca să se'ndrepte pașii tăi pe-a binelui cărare.
Căci Dumnezeu care e sus, în sferi nebănuite,
În suflet îți v'a picura din darurile-i sfinte.

Fă celor goi o 'mbrăcăminte, din haina de pe tine,
Iar celor care flămânzesc le dă puțină pâine.
La cei orfani și oropsiți cu milă la ei cată
Și la venirea de apoi vei dobândi răsplată.

Iar sufletul ceți-e cuprins de patimile urii,
Fă-l să simțească iar iubirea. Și pune lacăt gurii.
Nu te lăsa să fii târât de poște desfrânate,
Ci, preamărind pe Dumnezeu să fie-a tale fapte.

Fă ca genunchiu-ți să se'ndoaie în casa lui Hristos
Pentru iertare de păcate te roagă tu pios.
Fă'n sufletu-ți ca să'ncolțească tot farmecul iubirii,
Și-atunci se'ndreaptă pași tăi, pe calea mântuirii.

GOGU B. SÂNTIONEANU

Hotel creștinesc la Cluj

În centrul Clujului (Str. Măloasă, lângă Calea Regele Ferdinand)
s'a deschis

HOTEL „PARC“

prevăzut cu cel mai avansat confort modern, având calorifer, apă caldă, baie, telefon, etc. Pe lângă avantajele confortului și a prețurilor moderate, HOTELUL „PARC“ se mai recomandă, în deosebi și prin nivelul și prestigiul său moral, oferind creștinilor și mai ales preoților cari vizitează Clujul, toate garanțiile unui *cămin familiar creștinesc*.

Proprietarul său, român, Dl. IOAN CIOCIU, fiu credincios al Bisericii noastre, are considerațiuni deosebite, față de preoțime.

Hazuri

IGIENIC

— Lăptarul d-tale ține vasele curate?

— Foarte curate!.. Chiar apa ce o toarnă în lapte e apă distilată.

VIZITA LA NEBUNI

Un domn vizitând clinica de nebuni, începe a râde de apucăturile unora.

— Nu e de răs, domnule, zice internul, nenorocițiiăștia sunt oameni la fel ca d-ta.

CASIERUL

Judecătorul. Când s'a constatat lipsa de 1,500.000 lei, de ce ai fugit?

Casierul. Dacă mai rămâneam, deficitul ar fi fost mai mare.

RESPECTUOS

Soția. Nicolae! te cheamă d-l ministru la telefon!

Nicolaie. Am pățit-o!.. telefonează-i că nu sunt aici.. Mâncai niște slănină cu usturoi.. și nu vreau să simtă ministrul, când îi voi vorbi la telefon!

GINERELE

Pe țarmul mării.

— De ce te uiți atâta în mare?

— De un ceas s'a dat soacră-mea la fund, văd că nu mai iesă și mă mir, ce o fi făcând atâta în apă.

GIOGRAFIE

Locotenentul explicând recruților despre așezarea localităților pe hartă, un țigan întreabă:

— Să trăiți Dom' locotent este satul meu pe acolo?

— Uite aici e și satul tău.

— Fă bine uită-te, nu vezi cumva pe uliță pe mama?...

ORIENTARE

Pe câmpul de instrucție se explică Orientarea după punctele cardinale.

— **INSTRUCTRUL:** Măi țigane! Dacă stând așa înainte ai miază-zi la dreapta apusul și la stânga răsăritul, în spate ce ai?

— **ȚIGANUL:** În spate am.. să trăiți.. în spate am.. ranița!....

LENEȘUL

Infuriat Domnul Popescu, că micul Gică irtârzie în fiecare dimineață dela școală, merge la pat și strigă.

— Școală, leneșule, că uite a răsărit soarele.

— Păi eu sunt de vină? Dece răsare el mai iute de a se face ziuă?

DE TOATE

CĂINI MILIONARI

În cetatea Hollywood orașul filmelor din America de Nord, sunt câini care jucând în anumite filme, au ajuns adevărați milionari.

Este de exemplu câinele PETE, care poartă monoclu (un singur ochelar) și care, este artist. Jucând în filme a câștigat în câțiva ani frumoasa sumă de 60 mii de dolari ceia ce ar veni în lei românești cam 9 milioane.

Acest câine joacă mai ales în rolurile comice. Primește scrisori din partea admiratorilor, cărora le răspunde trimițându-le câte o fotografie a lui pe care se iscălește punând laba.

BANI DE HÂRTIE DE ACUM 3337 DE ANI

În Rusia la muzeul din Leningrad, se găsește un ban chinezesc de hârtie care a fost scos în anul 1399 înainte de Hristos. Pe hârtie stă scris: valoarea lui, numele funcționarului care l-a făcut și se înșiră toate pedepsele cu care sunt amenințați acei cari ar îndrăzni să-l falsifice.

ȘI PĂSĂRILE VORBESC

Nu este vorba de păsările care sunt dresate în acest scop. Ci de vorbirea pe care o folosesc păsările, pentru a se înțelege între ele.

Un învățat francez, prin studii îndelungate, s'a convins că păsările încă vorbesc înțelegându-se asupra diferitelor necesități.

Acest învățat a reușit să distingă la corbi 20 de cuvinte. La alte păsări el spune că sunt și mai variate cuvinte întrebunțate de dânsule.

CEL MAI MARE CEAS DIN LUME

Acesta se găsește în America, pe turnul primăriei Orașului Philadelphia, Cadranul are un diametru de 10 metrii. Toată noaptea e iluminat cu electricitate și se poate vedea din toate punctele orașului. Minutarul are o lungime de 4 metrii și jumătate. Greutatea clapatului care bate ceasurile este de 50.000 Kgr. Acest ceasornic se întoarce cu ajutorul unui motor care este instalat sub turn.

TRENURILE DIN LONDRA

În timp de 24 ore pornesc din garile Londrei 4400 trenuri. Între orele 10 dimineața și 23 pornesc 3200 trenuri spre diferite puncte din interiorul orașului, cea ce reprezintă suma de 240 trenuri pe oră sau 4 trenuri pe minut.

Nu-i de mirare, căci acest oraș are o populație de 11 milioane locuitori, ceia ce ar face aproape de două ori mai mult decât Ungaria.

UN ARBORE URIAȘ

În Albania crește un arbore ce se numește Sycomor. El poate umbri sub frunzișul lui 5 mii de metri pătrați (5 km.p.) iar rădăcinile sale se întind pe sub pământ până la aproape 1 km. departe de tulpină.

Acest arbore este un adevărat uriaș.

PÂNZĂ DE PAIANJEN

Un învățat, curios că să știe cât de lung este firul din care este făcută o pănză de paianjen, a aflat că el are o lungime de 6.396 de metrii.

Greutatea lui este 4 miligrame.

Cine și-ar fi putut închipui că o pănză de paianjen este făcută dintr-un fir așa de lung.

BISERICĂ FĂRĂ CLOPOTE

În comuna Irford din Anglia, un arhitect a construit o biserică în care nu sunt clopote. El a înlocuit clopodnița cu o sală special amenajată în care gramatoanele vor reproduce cele mai frumoase sunete de clopote ale bisericilor mari din lume. Sunetele acestea sunt întărite și pot fi auzite de toți locuitorii comunei.

CÂTE CINEMATOGRAFE SUNT ÎN EUROPA

După o statistică recentă s'a stabilit că în Europa, sunt astăzi 33.187 de săli de cinematografe care au în total 12.804.280 de locuri.

Cele mai multe cinematografe sunt în Germania. Cele mai mari săli le are Olanda.

Mai puține sunt în Albania. În sălile cinematografelor câte sunt în Europa ar putea ca să între mai mult de jumătate din locuitorii României.

ȘTIRI

LA BUDAPESTA

Duminecă 22 Maiu s'a deschis congresul internațional eucharistic, care ține până azi 29 Maiu. O săptămână întreagă la Budapesta, preoți, episcopi, și arhiepiscopi din toată lumea înaltă rugi fierbinți către cel de Sus, pentru ași revărsa darul Său spre națiunile ce azi sunt atât de rătăcite din calea Lui.

Adevărata înfrățire și colaborare între națiuni va fi posibilă

numai atunci, când și la baza celorlalte conferințe s'au congrese internaționale din domeniul politic, economic, intelectual etc. va domina spiritul lui Hristos.

INCENDIU

În Polonia trei sate au fost cuprinse de flăcări care au făcut în serm peste 230 de gospodării.

Focul a izbucnit în comuna Novosolca și satele fiind aproape și fiind un vânt puternic, focul le-a cuprins pe toate trei.

Focul a fost pus de un cetățean care vroia ca să-și încaseze suma pentru care ia fost asigurată casa.

Vedeți, prin lăcomia după bani a ajuns un incendiator.

În urma lăcomiei lui au rămas atâtea familii fără adăpost pe drumuri, muritori de foame.

Nu uitați, că lăcomia te duce la pierderea sufletului.

O FAMILIE ÎNTREAGĂ ÎNTOXICATĂ

Lângă Brăila în comuna Radu Negru, familia temei Vasilica Cojocariu, care se compune din 4 copii, mâncând fasole dintr'un vas de aramă, s'au otrăvit. Se crede că vasul fiind murdar a ruginit și să știe că rugina de aramă e foarte otrăvitoare — așa că această rugină amestecându-se cu fasolea, a provocat otrăvirea familiei.

Luăți seama la ce mâncați, și îndeosebi ca vasele să fie curate căci altfel vă puteți primejdui vieța.

IZBUCNIREA UNUI VULCAN

În Marea Mediterană este un grup de insule micuță la Nord de Sicilia.

Una din aceste insule este Stromboli pe care se află vulcanul cu acelaș nume. Mai zilele trecute vulcanul sătul de atâta somn a început să tușească și să scuipe foc, pe neașteptate.

Din măruntaiele pământului pietri aprinsă și lavă fierbinte țâșnesc, acoperind locurile din împrejurimi.

POȘTA GAZETEI

Am primit și chitam cu mulțumire următoarele Abonamente sosite până la 24 Maiu 1938.

Din Cluj, câte 100 Lei dela: Anis Ana

Din Provincie, câte 100 Lei dela: Octavian Aldea-Ostrov, Of. Paroh. Vestem, V. Giurgiu-Cojocna. 73 Lei dela: I. Gârbea Barul-Mare.

Citiți și răspândiți

«VIEȚA CREȘTINĂ»